

[Ib Thyregod.]

hvorvidt man, når man nu ikke i forbindelse med afbetalingsloven kan gå ind for en fortrydelsesparagraf, kunne forsøge at nå et resultat igennem en anden bestemmelse, en bestemmelse, der siger, at for at en aftale skal være gyldig i den forstand, at ejendomsforbeholdet skal kunne gøres gældende over for køberen, skal aftalen være truffet på sælgerens forretningssted. Det er jo i virkeligheden det samme: man vil forhindre disse ordremodtagelser på bopælen. Men det vil ramme en række tilfælde, som det ikke er rimeligt at ramme, bl. a. maskinsalg. Her vil det ikke være rimeligt at kræve, at man i alle tilfælde skal have indgået aftalen på sælgerens forretningssted, som måske er København, medens køberen bor uden for København. Derfor kan vi ikke stemme for det af hr. Poul Dam stillede ændringsforslag; og jeg må på mit partis vegne anbefale, at man stemmer imod det.

Vi kan i det hele anbefale lovforslaget, og vi vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om en fortrydelsesbestemmelse ud fra de synspunkter, jeg her har anført, men vi kan altså ikke gå ind for det af hr. Poul Dam stillede ændringsforslag.

Knud Thomsen: Det lovforslag, vi her har til anden behandling, er jo et resultat af det forlig, der i januar blev indgået mellem socialdemokratiet, det radikale venstre og venstre. Den omstændighed skulle naturligvis ikke forhindre det konservative folkeparti i også, såfremt man i øvrigt fandt grund til det, at støtte dets gennemførelse, så meget desto mere som der jo langt ud i befolkningen — og naturligvis også inden for den konservative folketingsgruppe — er en følelse af, at man ved at begrænse afbetalingshandelen i og for sig gør noget godt og nyttigt.

Jeg var inde på spørgsmålet allerede ved første behandling og vil gerne sige, at vi naturligvis er interesseret i, at man hverken køber så meget på afbetaling eller under andre former for kreditgivning; det ville alt i alt være sundere, om man først sparede op og derefter købte. Så langt kan vi være enige. Når vi ikke kan være enige i, at dette lovforslag bør gennemføres, skyldes det først og fremmest, at vi synes, det ikke er effektivt. Skulle man

sigte på noget, måtte det være en almindelig begrænsning af muligheden for køb på kredit. Et lovforslag derom har vi ikke set, og jeg ved ikke, om man er i stand til at komme med et sådant — jeg ved heller ikke, hvordan vor stilling i så fald ville blive til det.

Skal man imidlertid ramme afbetalingshandelen begrænset — og det er det, man forsøger nu — skulle der jo være en årsag til det. Denne årsag — som mange andre — blev jo undersøgt af det udvalg, der blev nedsat af justitsministeren i 1965, og som har afgivet en redegørelse, hvorpå vi alle har støttet os ved behandlingen af dette lovforslag. Side 24 i denne redegørelse, midt på siden, hedder det:

„På grundlag af den foreliggende statistik er der grund til at antage, at afbetalingssalget af dansk fremstillede varige forbrugsgoder i 1964-65 har udgjort en mindre andel af det samlede private forbrug, end salget af disse varer udgjorde i årene 1960-62.“

Det vil sige, at den forudsætning, som er grunden til manges uro i forbindelse med afbetalingshandelen, nemlig at denne skulle gå over alle bredder, ikke er rigtig. Afbetalingshandelen omfatter en aftagende del af de dansk fremstillede varige forbrugsgoder — og det er jo hovedsagelig dem, der kommer ind under afbetalingshandelen.

Samtidig udtaler udvalget i redegørelsen, side 59, praktisk taget det samme, som vi, omend i meget kort form, har ladet komme til udtryk i vor mindretalsbetænkning til det foreliggende lovforslag, nemlig at en forhøjelse af udbetalingen fra 15 til 20 pct. ikke kan have nogen konjunkturpolitisk virkning; den kan heller ikke have nogen væsentlig langtidsvirkning, så længe man ikke ændrer formerne for kreditgivning i det hele taget i forbindelse med konsumkøb. Den har kort og godt øjensynlig ingen virkning ud over den, som den kunne have, men som måske heller ikke skal overeksponeres: at den kunne ramme visse danske industrigræne, som har dårlige afsætningsmuligheder for øjeblikket.

Vi vil derfor ikke kunne medvirke til lovforslagets gennemførelse. Vi forstår, at der ligger gode motiver bag det lovforslag, som de tre partier her er gået ind for, og vi